

ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο Ίνδος ιερέυς Νου-Χιού, με τα μακρύτερα μαλλιά του κόσμου.

Ποιός απ' όλους τούς ανθρώπους του κόσμου και μάλιστα τούς άνδρες, έχει τα μακρύτερα μαλλιά;

Στην έρώτησι αυτή δύσκολα μπορεί να δώση κανένας μιὰ ακριβή απάντησι. Ωστόσο, θά προσπαθήσουμε να ικανοποιήσουμε την σχετική άπορία τών αναγνωστών μας, παραθέτοντας την εικόνα του μικροσώμου Νου-Χιού, απ' τις Ίνδιες.

Ο Νου-Χιού, ύψους μόλις έναμισο μέτρου, κ' ηλικίας περίπου έβδομήντα έτών, είνε ιερέυς του πιθηκόμορφου θεού Χάνουμαν. Είνε δέ περίφημος για τα μακρὰ μαλλιά του, τα όποια, πλεγμένα σε «κοσιδες», έχουν μήκος περίπου πέντεμισυ (άριθ. 5 1/2) μέτρων!

Οί φόροι συνήθως πληρώνονται σε χρήματα, σε είδη, σε αντικείμενα άξιας κλπ.

Αλλά τὸ να πληρώνη κανένας... «άερα φρέσκον μυρωδάτον κι' άχνιστόν» για φόρο, αυτό είνε απ' τα έξωφρενικά!... Πρόκειται περί κυριολεξίας κι' όχι περί ποιητικής μεταφοράς. Πρόκειται περί πραγματικού «άχνιστού και μυρωδάτου άέρου»!

Στά 1225, ο άρχιεπίσκοπος της Κολωνίας Έγκελμπερτ φόν Μπέργκ, συνέλαβε τὸ σχέδιο να κτίση μιὰ έκκλησία, τὴ θαυμάσιη και περίφημη «μητρόπολι της Κολωνίας», ἡ όποία διατηρεΐται άριστα μέχρι σήμερα άκόμη.

Διάλεξε λοιπόν τὸ οικόπεδο σε κατάλληλη θέσι, και διέταξε τούς αρχιτέκτονας ν' αρχίσουν τὸ χτίσιμο της μητροπόλεως. Έκείνοι, όμως, έμποδίστηκαν άμέσως απ' τούς ένόπλους σωματοφύλακας του πανισχύρου κόμητος φόν Ντούμ, στον όποιον άνήκε τὸ οικόπεδο!

Ο άρχιεπίσκοπος ένοιωσε τὸ σφάλμα του και πικράθηκε, γιατί δέν είχε ζητήσει προηγουμένως τὴν άδεια του εϋσεβούς άλλωστε κόμητος. Συνεννοήθηκε λοιπόν μαζί του, του ζήτησε συγγνώμη, πήρε δωρεάν τὸ οικόπεδο και τὸ χτίσιμο της μητροπόλεως άρχισε. Αλλά για να ξελιεωθῆ ο Έγκελμπερτ, ώρισε τα έξης: «Οτι οί δαιχειρισται της περιουσίας της μητροπόλεως θά πληρώνων στον κόμητα φόν Ντούμ και στους κληρονόμους του — μιὰ πού άρνήθηκε επίμονα να δεχθῆ χρήματα εκείνος — θά πληρώνουν λέμε, ως φόρο, τὴ... μυρωδιά και τὸν άχνὸ ενός πιάτου, γεμάτου με θραστή φακή!»

Επί τετρακόσια χρόνια κατόπιν και μέχρι της άρχῆς του 17ου αϊώνος, ο πρωτότυπος αυτός φόρος... πληρωνόταν κάθε χρόνο ταχτικώτατα. Στην σχετική εικόνα μας, βλέπετε έναν ιερέα της μητροπόλεως να κομίζει εύλαβῶς τὸ πιάτο της άχνιστής φακής, για να μυρίσουν τὸ άρωμά της οί δικαιοῦχοι και να... πληρωθουν!

JOHN HORTON

the 11th duke of Wellington, Kansas
ATE A SACK OF PORTLAND CEMENT

Ο Ιζών Χόρτων τρώγοντας με τὸ κουτάλι, όλόκληρο σακκί τσιμέντου!...

Σήμερα σὰς παρουσιάζου με, σαν ένα αληθινά αξιοπερίεργο φαινόμενο, τὴν Αύτου Έξοχότητα τὸν Τζών Β. Χόρτων, ήγεμόνα τών «φαγάδων» όλόκληρης της ύψηλιου!

Ήταν άπίστευτη ἡ γυργαντουϊκή όρεξι του τρομεροῦ αυτού Μαύρου, ο όποιος καταγόταν απ' τὴν πόλι Ουέλλινγκτωνα, του Κάνσας της Αμερικῆς.

Μπορούσε κι' έτρωγε έφημερίδες, βιβλία, «τσόφλια» αϋγών, κλάδους όλόκληρους μπανανών μαζί με τις φλούδες τους, γυαλιά, τενεκέδες κλπ. κλπ.! Έννοείται ότι τάτρωγε όλ' αυτά σε μεγάλες, σε τεράστιες ποσότητες και τα χώνευε κατόπιν, δίχως να πάθη τὸ παραμικρό...

Κάποιο μεσημέρι, έφαγε εκατόν τριάντα όχτώ (άριθ. 138) αϋγά ώμά, μαζί με τα τσόφλια

τε, τους. Κάποτε, άλλοτε, κατεβρόχθισε σαράντα όκάδες καρπούζια με τις φλούδες τους σε διάστημα πέντε ώρων!

Αλλά τὸ μεγαλειωδέστερο, τὸ αφάνταστο κατόρθωμά του, είνε τὸ έξης: Μιὰ ήμέρα, έφαγε — απ' τὸ πρωί ως τὸ μεσημέρι — ένα όλόκληρο σακκί τσιμέντου άρίστης ποιότητας και μαρκακας «Πόρτλανδ», βάρους έφτά όκάδων με τό... κουτάλι!

Τὸ άπόγευμα κατόπιν, παραπονιόταν με ντροπή στους φίλους του, ότι για πρώτη φορά στη ζωή του ένοιωθε μιὰ άλαφρή... ένόχλησι και δυσπεψία στο στομάχι του!

Ο ιερέυς της μητροπόλεως της Κολωνίας μεταφέρει τὸ πιάτο της φακής στους κληρονόμους του κόμητος φόν Ντούμ, για να μυρίσουν τὸν άχνὸ της...

Κι' επειδή ο λόγος περί καταβροχθίσεως λογιῆς-λογιῆς αντικειμένων, σὰς παραθέτουμε τὸ έξης άπολαυστικό, δσο κι' αυθεντικό περιστατικό:

Ήταν ἡ έποχή του ρωσοϊαπωνικοῦ πολέμου, του 1904...

Ένας πλούσιος γαιοκτήμων της Μόσχας, και φλυγερός πατριώτης, ονομαζόμενος Λομάκιν, κεραύωννε κάθε μέρα τούς Ίάπωνας και πρόβλεπε τὴν όριτική και γρήγορη καταστροφή τους, στις διάφορες συζητήσεις που έκανε στα καφενεΐα. Κάποιος φίλος του όμως, πιὸ δευτερικής, έβλεπε καλύτερα τα πράγματα και φαινόταν άπαισιόδοξος, προβλέποντας νίκη τών Ίαπώνων και ήττα τών συμπατριωτών του.

— Πριν απ' τὸν Ιούλιο του 1904, θά άπελπιστούν οί Ίάπωνες και θά καταθέσουν τα όπλα τους στον νικηφόρο μας στρατό! θεβαίωσε με πείσμα τούς άκροατάς του ο Λομάκιν, κάποια ήμέρα. «Αν θγῶ ψεύτης, να θράσω και να φάω τις μπόττες μου!»

Δυστυχῶς γι' αυτόν, οί Ρῶσοι νικήθηκαν, οί Ίάπωνες νίκησαν κι' ο Λομάκιν έχασε τὸ στοίχημά του.

Τόσο πολὺ δὲ τὸν πείραζαν και τὸν εξενεύριζαν οί φίλοι του, σαρκάζοντάς τον επειδή δέν τολμοῦσε να πραγματοποιήση τὸ στοίχημά του, ώστε ο δυστυχῆς Λομάκιν άποφάσισε να ήσυχάση μιὰ για πάντα: «Έθρασε σ' έναν τέντζερε τις μπόττες του επί ὤρες για να μαλακώσουν κάπως κ' ύστερα πήρε ένα μαχαίρι κι' ένα πηροῦνι και κάθησε... και τις έφαγε, άχνιστές άκόμα και ζεστές!»

Ο Ρενέ Μπιντόλ, από τὴν πόλι Περπινιάν της Γαλλίας, γεννήθηκε με δυὸ τέλειες μύτες — τὴ μιὰ πλάι στην άλλη, και με κανονικά τα δυὸ ρουθούνια της ή καθεμιὰ — κι' έζησε μέχρις ήλικίας 62 έτών, χωρίς να αισθάνεται τὴν παραμικρὴ δυσκολία στην άναπνοή.

Έννοείται, ότι ἡ όσφρησίς του ήταν ἡ συνηθισμένη για κάθε άνθρωπο, παρ' ὄλο που ο Μπιντόλ είχε διπλὴ τὴ μύτη του.

LOMAKIN - of Moscow:
BET HIS BOOTS — and lost!
SO HE WAS OBLIGED TO EAT THEM

Ο γαιοκτήμων Λομάκιν, στη Μόσχα, πούφαγε τις μπόττες του θραστές!...